

Skjønnhetens øy

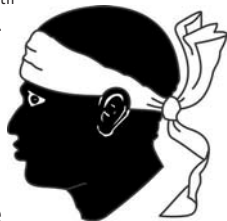
“Sett meg på et skip med bind for øynene, og jeg skal lukte meg frem til Korsika”. Napoléon overdrev nok en smule, men det vokser såpass mye maquis på denne ville klippen i havet at den kan luktes over det meste av øya.

Klipper på vestkysten finnes i de underligste fasonger. Denne fant vi litt sør for Porto.

TEKST: OLE ROBIN PAULSEN
FOTO: TOR EGEL EDVARDSEN

Helt siden vi første gang så en motorsykel med "Tête de Maure" (maurerhode) på et lite klistremerke, har vi lekt med tanken på å ta våre egne motorsykler med til vendettaens hjemland. Men det nytter ikke å bare møte opp på fergekaia i Vado Ligure (ved Savona) - om man ikke ønsker å tvinne tomlet et døgn.

I år var vi langt bedre forberedt, med forhåndsbestilte billetter både til og fra. Dessverre tillot ikke timeplanen mer enn tre hele dager på øya. I ettertid vet vi at tre uker eller mer ville vært å foretrekke.

Ankomst sjøveien

Oppsatt med utskrifter av billettene vi hadde fått på e-post kunne vi forbigå innsjekken og stille syklene direkte i siste kolonne i fergekøen. På disse fergene tar man nemlig motorsykler om bord sist, ikke først, - da slipper man hengedekket og kan kjøre av ca 1/3 ut i køen.

Surremulighetene er ikke all verden, men bedre enn på anvist plass blir de ikke. Med sykkelen parkert med sidestøtten inn mot skutesiden vil mannskapet dele ut tau og gjøre én surring inn mot skroget (hvis man ikke kommer dem i forkjøpet). Vi ble rådet til å surre bedre selv på grunn av høy sjø, og det var faktisk noen kryss-spor i dekket utenfor syklene - men ikke akkurat egnet for tau. Kort sagt: Vennlig og profesjonelt mannskap, men noe begrensede muligheter, så ta med jekkestropper med krok.

Motorsykelveier

Vårt første møte med korsikansk vei gikk rundt Cap Corse, hvor svingete vei langs kysten ble avløst av noe av det mest krollete vi har sett. Og omtrent slik fortsatte det overalt, utenom noen få byer

og noen av hovedveiene mellom dem. Riktignok krevde spektakulær natur en del fotostopp, men en dagsetappe med snitthastighet på 27 km/t sier likevel sitt.

Det sies at skarpe granittknauser og ugjenomtregelige kratt hindret romerne i å bygge veiene de trengte til troppeforflytninger, men senere veibygging kan se ut som den er gjort av motorsyklister. Eller fjellgeitgjeter.

Det var noen få fartsgrenseskilt å se, oftest aldeles latterlige. Vi er ikke direkte dårlige til å kjøre, men 90 gjennom en endeløs rekke med hårnåler - nei takk. I en politibil vi innhentet hadde gendarmene et noe mer realistisk syn på ting. Det var grenser for hvor fort de kunne bevege seg med et snev av sikkerhet, men oss vinket de forbi. Ved neste fotostopp passerte de igjen og hilste blidt.

Vi unngikk med vilje østkysten mellom Bastia og Bonifacio. Kilometerlange badestrender, turist resorts

og rette veier var ikke det vi kom hit for. Vi hadde mer enn nok med dagsetapper på 20-30 mil sørover den forrevne vestkysten og nordover langs midten av øya, vi måtte endog droppe planene om å kjøre helt sør til Bonifacio - byen på kalksteinsklippen.

Severdigheter

Det er ikke bare Bonifacio som byr på postkortmotiver - andre byer som L'Île-Rousse, Calvi og Ajaccio (Napoléons fødeby) huser også severdigheter vi ikke tok oss tid til å ta nærmere i øyesyn. Vi får ha det til gode. Men vi fikk da overvært den franske nasjonaldagen i Porto, innerst i en trang gulf med samme navn, samt klødd oss i hodet over Citadel de Corte. En diger steinblokk kroner en utilgjengelig klippe, og oppå der har altså noen funnet det passende å bygge en festning på 1400-tallet.

Mer desentralisert og noe mindre prangende er alle vaktårnene som er plassert rundt omkring ved

Artikkelforfatteren på hovedveien langs vestkysten av Haute Corse

kysten; firkantede fra epoken under Pisa (1077-1284), og runde fra Genova-perioden (1284-1768). Arabiske sjørøvere på jakt etter slaver var en plage som har gitt opphav til ordtaket "alt ondt kommer fra havet", og tårnene var noe av innsatsen mot disse.

Primærbehov

Maten er sammensatt av fransk og italiensk for turistene, og lokale spesialiteter som bl.a. sinte oster, villsvin og kryddersterk pølse (figatellu). Sine egne viner og ølsorter har de naturligvis også. Noen av de lokale greiene kan virke litt spesielt for en nordeuropeer, men det skal godt gjøres å finne en dårlig restaurant. Eller en dyr en for den saks skyld.

Språket kan virke som en aldri så liten barriere før man får nyte disse godsakene, på Korsika snakker man nemlig fransk og corsu. Men som overalt der turister ferdes; de aller fleste kan overtales til å snakke engelsk. Stiller man dessuten rustet med noen basale uttrykk på fransk og gjerne italiensk (som er veldig nær corsu) kommer man langt.

Tilbake til fastlandet

På morgenfergen fra Bastia til Livorno i Italia ble vi snakket til av en tysker som lurte på om vi var de to gærne nordmennene. Han hadde lagt merke til skiltene på to motorsyklar som han syntes var veldig langt hjemmefra. Det er litt stas også da, å ha vært der uten å jukse med fly og den slags. Men vi har egentlig bare så vidt skrapet i overflaten, neste gang MÅ vi ha bedre tid.

Nyttig info

Fergebilletter til og fra Korsika og Sardinia bestilles lettest på www.corsicaferrys.com, med en rekke språk å velge mellom.

På www.korsika.no har Korsika Ferie nyttig info om nesten alle aspekter ved Korsika.

"Asterix på Korsika" av Uderzo og Goscinny (ISBN 82-7001-243-2) er obligatorisk lesning før avreise. Slik korsikanerne beskrives med typiske Asterix-anakronismer er IKKE tatt ut av luften.

Fylling av vannflasker på vei nordover midt inne på øya. Noen kyr brukte tydeligvis samme vannposten.

To av vakttårnene som ble bygd mens øya var underlagt Genova.

Citadel de Corte

Strandpromenaden i Porto, hvor vi overvar en aldri så liten 14. juli-feiring.

En trang bukt rett imot vestavinden. Det gikk jo en slags vei ned dit...

GPS er praktisk, men litt kartlesing må også til for den store oversikten. Her fra østsiden av Cap Corse.

